

יום ב', כ"א בתמוז, תשס"ב (1 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **כ"א בתמוז**, יום פטירתו בשנת תרצ"ד (1934-5694) של "המשורר הלאומי", **חיים נחמן ביאליק**. בפתיחה לספרו, "**ספר האגדה**", מלמדנו ביאליק ממקורותינו על עניין "האגדה והמשל" וכך הוא כותב: דורשי-רשומות אומרים, רצונך שתכיר מי שאמר והיה העולם? – למד אגדה, שמתוך כך אתה מכיר את הקדוש-ברוך-הוא ומדבק בדרכיו. ועוד: אל יהי המשל קל בעיניך, שעל-ידי המשל אדם יכול לעמוד על דברי תורה. משל למלך שאבד זהוב מביתו או מרגלית טובה – לא על-ידי פתילה באיסר [=מטבע קטן] הוא מוצא אותה? כך המשל הזה לא יהא קל בעיניך, שעל-ידי המשל אדם עומד על דברי תורה."

"הסנהדרין של נפוליאון" ["דברי ימי עם עולם" - המשך]

החשובים והידועים שבצירים ההם היו אברהם פורטאדו מבורדו, בר-יצחק בר מנאנסי, והרב השטראסבורגי ר' דוד זינצהיים – שלושתם אנשים שנתפרסמו קודם לכן בעסקנותם הציבורית. **פורטאדו** היה בא-כוחם של הספרדים, אשר בימי המהפכה התנכרו כל-כך אל אחיהם "האשכנזים" המרובים מהם. פורטאדו היה מתלמידיו של *Voltaire* וממפלגת הג'רונדיסטים יותר ממה שהיה יהודי היה צרפתי; לכן, לא בטחו בו צירי הגלילים האשכנזיים. בכ"ז פורטאדו נבחר לראש אסיפת הצירים, כי היו בו המעלות החיצוניות הנחוצות לזה: נסיון מדיני וכשרון של נואם. בראש צירי האשכנזים עמד **יצחק בר**, השתדלן התמידי בענייני היהודים ואחד מתלמידיו של מנדלסון. שאיפתו היתה לעשות שלום בין היהדות ובין ההשכלה החדשה. ימים אחדים לפני פתיחת האסיפה פנה בר אל העשירים שביהודי הגליל שלו, בקריאה, ובה דיבר על לבם לעזור לממשלה בתקוניה הכלכליים ולהימנע במשך שנה אחת מתבוע מהאיכרים תשלומי חובות על-פי שטרותיהם, ולעזוב אח"כ לגמרי את עסק ההלוואה המגונה. בחבורת הרבנים הצטיין **ר' דוד זינצהיים**, שהיה בקי גדול בתלמוד. רב חרד היה, ועם זאת חשב שאפשר לו להעביר על מידותיו הדתיות ולוותר על דברים שונים בזמן שסיבות מדיניות דורשות כזאת [נשמע מוכר...?]. אל ראשי האסיפה האלה נלוו הרבה אנשים מצויינים בהשכלתם ובפעולתם לטובת הכלל.

נפוליאון מנה את שלושת מזכירי מועצת-הממלכה לקומיסרים שלוחים מאת הממשלה באסיפת צירי היהודים. עבודתם הגלויה היתה למסור ולבאר לאסיפה את נוסחאות השאלות, שנערכו ע"י הקיסר בעצמו, ולקבל עליהן תשובות מאתה. ושלא בגלוי – היו חייבים "לבוא בדברים עם החברים שהשפעתם על האסיפה מרובה כדי להגיע אל המטרה הרצויה", כלומר: לכונן את מעשי-האסיפה באופן הרצוי לקיסר על-ידי השפעה מאחורי הפרגוד.

כשנאספו הצירים בפאריז נועדה הפתיחה ל 26 ביולי [=י"א באב], שחל בשבת בשנה ההיא. הצירים החרדים הצטערו על חילול שבת זה, ובמועצה פרטית פרצו וויכוחים בין החברים, אם לא ראוי להם להשתדל, שידחו את הישיבה הראשונה ליום אחר; אבל הוחלט לוותר על העלבון הדתי מפני סברות מדיניות: יש להוכיח לממשלה, שהיהודים

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

"הדף היומי לתולדותינו"

בס"ד

יום ב', כ"א בתמוז, תשס"ב (1 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

נכונים גם לסור מחוקיהם כדי למלא את פקודות בעלי-השלטון. הוויתור הראשון נעשה.
הבחינה הראשונה לעניין המשמעת עלתה יפה...
{ההמשך, בע"ה, יבוא..}

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל